

Влѣзе Поповъ, секретарьтъ на комитета. Той се здрависа съ Мича и Марка.

— Що диришъ тука, Ганчо? попита го прѣдседателътъ.

— Отивамъ за Зеления-Трапъ, та като минувахъ, отбихъ се да видж нашата артилерия.

— Добрѣ, добрѣ, днесъ трѣба да се сберемъ всички, та да рѣшимъ кого да пратимъ за Панагюрище. Искать ни прѣдставителъ. Азъ викамъ — Соколова.

— Какъвъ прѣдставителъ ни искать? попита Марко.

— Да се намѣри на главното събрание?

— Джанъмъ, тамъ ще се рѣшава кога да се вдигне възстанието.

— Навѣрно, за първи май ще бжде рѣшено, забѣлѣжи Ганчо.

Марко се начумери.

— Ба, по-късно ще бжде... Баримъ да се прибере цвѣтето отъ гюловетѣ, забѣлѣжи Мичо.

— Та и ний ще ставаме ли? Попита Марко.

— На всички мѣста въ единъ день ще възстанятъ.

— Неправете лудостъ!

— Лудостъ — не лудостъ — трѣба да се става, каза Мичо кжсо.

— Не се готвимъ отъ толкова врѣме за черни очи я? прибави Ганчо.

— Джаста-праста! джаста-праста! бай Марко!... обади се Калчо распаленъ.

— Азъ разбирамъ, че ний се готвимъ само да се бранимъ отъ башибозуци, додѣто видимъ какво става около насъ... Страхъ ме е да не плащаме парсата само ний, каза Марко.

— Срамъ и безчестие ще бжде за Бѣла-Черкова да се забави единъ мигъ!... Всичкиятъ народъ ще възстане въ единъ день, и Турция зе — даде! каза бай Мичо распалено.